

La Comédiathèque

Virvè

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Virvė

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Tirano valdomoje šalyje, augant nepasitenkinimui ir siautėjant represijoms, gydytojas ir kunigas susiremia dėl klausimo, ar šventa jų profesinė pareiga yra svarbesnė už pareigą, kurią jie abu turi kaip piliečiai. Ant kortos, diktatoriaus gyvybė ar mirtis, o kartu ir režimo išlikimas arba jo žlugimo paspartinimas...

Veikėjai

Gydytojas

Kunigas

© La Comédiathèque

Karo gydytojo kabinetas Prezidento rūmuose. Nei vietos, nei laikmečio niekas konkrečiai neapibrėžia, tačiau virš stalo iškilmingai kabantis uniformuoto ir ordinais apsikarsčiusio generolo portretas leidžia suprasti, kad veiksmas vyksta tirono valdomoje šalyje. Gydytojas baltu chalatu sėdi prie savo stalo. Jis gali būti bet kokio amžiaus, tačiau jo amžius, žinoma, turės įtakos personažo charakteriui. Iš aplanko jis išsiima medicininio tyrimo nuotrauką, atsistoja ir eina jos apžiūrėti prieš šviesą, sklindančią pro įsivaizduojamą langą žiūrovų pusėje. Suskamba telefonas. Jis grįžta prie stalo, įdeda nuotrauką atgal į aplanką ir pakelia ragelį.

Gydytojas – Taip, seržante...? Taip... Gerai, įleiskite jį...

Įeina kunigas juoda sutana. Jis gali būti jaunas arba senas, tačiau jo amžius ir amžiaus skirtumas tarp jo ir gydytojo turės įtakos jo personažui ir jų tarpusavio santykiui.

Kunigas – Kapitone...

Gydytojas atsistoja jo pasitikti.

Gydytojas – Laba diena, Tėve... O gal turėčiau sakyti leitenante? Juk ir jūs kariškis.

Kunigas – Karių vienuolių laikai jau praėjo. Pirmiausia esu Rūmų kapelionas. Kaip jūs, įsivaizduoju, pirmiausia esate gydytojas. Mūsų paskirtis nėra tarnauti koviniuose daliniuose, tiesa? Mūsų užduotis – palaikyti savo bendražygius ir prireikus jiems padėti.

Gydytojas – Bijau, kad abu būtume prasti kovotojai.

Kunigas – Jei norite, galiu jus vadinti Daktare.

Gydytojas – Vadinkite mane kaip norite, Tėve... Tik nevadinkite sūnumi...

Kunigas – Pasistengsiu prisiminti.

Gydytojas – Bet kuriuo atveju ačiū, kad taip greitai atėjote. Tiesą sakant, jūs pirmas. Prašom, sėskitės... Gal kavos? Bandelę?

Kunigas – Ačiū, nereikia. (*Atsisėda.*) Taigi... kiek suprantu, dėl skiepo.

Gydytojas – Tikiuosi, nebijote adatų...

Kunigas – Ne... Tačiau turiu prisipažinti, kad pamečiau savo skiepų pažymėjimą.

Gydytojas – Nesijaudinkite, nė vienas mano pacientas dar nėra sugebėjęs parodyti savo skiepų pažymėjimo. Pats net nesu tikras, kur padėjau savąjį...

Kunigas – Tokiu atveju esu jūsų paslaugoms, Daktare.

Gydytojas – Čia Rūmuose paskiepyti teks visus... Kai aplink tiek visokių virusų... Generolas puikios formos, bet jam jau nebe dvidešimt. Nors iš Rūmų jis beveik neišeina, turime kiek įmanoma apsaugoti jį nuo bet kokios infekcijos, galinčios patekti iš išorės. Todėl reikia paskiepyti artimiausią jo aplinką. Ir visus, kas galėtų su juo turėti kontaktą.

Kunigas – Žinoma. Kadaise tai, regis, vadino sanitariniu kordonu...

Gydytojas – Tikėkimės, medicinoje šis metodas veiksmingesnis negu politikoje...

Kunigas – Kasdien meldžiuosi už Generolą, bet puikiai suprantu, kad ir mokslo pagalbos nederėtų atsisakyti.

Gydytojas – Taip... Tam tikra prasme pasidalijome darbą. Kaip asmeninis Generolo gydytojas, rūpinuosi jo kūno sveikata. O jūs, kaip jo nuodėmklausys, rūpinatės jo sielos išganymu.

Kunigas – Ir nežinau, kuriam iš mūsų tenka sunkesnė užduotis...

Gydytojas nustemba dėl šios santūriai maištingos pastabos, ir tai paskatina jį atsiverti.

Gydytojas – Iš tiesų, gyvename sunkiais laikais. Kaip Rūmų gydytojas, tiesiogiai nesusiduriu su problemomis, kurias tenka spręsti mano kolegoms, bet žinau, kad pastarosiomis dienomis į ligoninę plūsta sužeistieji.

Kunigas – Per pastaruosius neramumus nukentėjo daug žmonių. Kai medicina tiems nelaimingiesiems jau nebegali padėti, kartais nueinu suteikti jiems bent šiek tiek paguodos prieš jiems atiduodant sielą Dievui.

Gydytojas – Neramumus... tiksliau, negailestingą jų malšinimą.

Kunigas – Negalima leisti įsivyrauti chaosui, ar ne...? Tikėkimės, kad kuo greičiau bus rastas taikus sprendimas.

Gydytojas – Viltis... Tai Bažnyčios sritis... Gatvė veikiau reikalauja.

Kunigas – Tarp vilties ir reikalavimo gal dar yra vietos deryboms. Nejau netikite demokratinio pereinamojo laikotarpio galimybe?

Gydytojas – Demokratinio perėjimo...? Kai opozicijos lyderis ką tik suimtas ir įmestas į kalėjimą net be teismo parodijos?

Kunigas – Nesakiau, kad pritariu tokiems metodams...

Gydytojas – Represijos kasdien stiprėja... Labiausiai bijau pilietinio karo. O prasidėjus karui kompromisui vietos nebelieka. Taika tada įmanoma tik tarp pralaimėjusiojo, priversto pasiduoti, ir nugalėtojo, diktuojančio savo sąlygas.

Kunigas – Jei karas prasidėtų, pralaimėtų visi... Jūs tikintis, Daktare?

Gydytojas – Sekmadieniais su šeima einu į Mišias... Dėl atmosferos... Tikiu kai kuriais dalykais... Kai kuriomis vertybėmis...

Kunigas – Jau šis tas...

Gydytojas – Norėčiau labiau tikėti jūsų Dievu, Tėve. Bet šiais laikais priežasčių abejoti tikrai netrūksta...

Kunigas – Sakoma, kad kalviu tampama kalant. O kartais tikėjimas sugrižta meldžiantis... Todėl apeigos tokios svarbios visose religijose.

Gydytojas – Iki šiol į bažnyčią eidavau pirmiausia tam, kad jausčiausi priklausęs bendruomenei. Tačiau mūsų šalyje Mišias lankantys žmonės tapo atskira stovykla, ir nebesu tikras, ar noriu jai priklausyti.

Kunigas – Deja, valdžia Bažnyčią visais laikais mėgino panaudoti savo tikslams.

Gydytojas – Kai kas ją laiko paprasčiausiu valdžios įrankiu.

Kunigas – Todėl pirmiausia reikia tikėti Dievu, net kai nepasitikime Bažnyčia.

Gydytojas – Man atrodo, kad dar prieš tikint Dievu reikia tikėti žmogumi. Ar jūs tikite žmogumi, Tėve?

Kunigas – Tikiu jo atpirkimo galimybe mūsų Viešpaties akivaizdoje. O visa kita palieku žmonių įstatymams.

Gydytojas – Suprantu... Atiduoti Cezariui, kas Cezario... ir nusiplauti rankas. Net kai Cezaris tapo tironu?

Kunigas pasijunta nejaukiai.

Kunigas – Mano pašaukimas – išklaudyti, Kapitone. Ir nesu skundikas. Vis dėlto patarčiau jums būti atsargiam. Esame Rūmuose, ne klausykloje, o čia sienos kartais turi ausis...

Gydytojas – Na jau, Tėve... Jūs ne vienuolis. Negyvenate nuo pasaulio atsiskyręs vienuolyne. Nieko nedarydami mes tam pritariame, ir jūs tai puikiai žinote... Jūs irgi esate atsakingas...

Kunigas – Žinoma... Nė vienas negalime išsisukti nuo atsakomybės. Esu tik žmogus, kaip ir jūs. Kunigai irgi turi nuodėmių, kurias reikia išpažinti...

Gydytojas – Kunigo išpažintis turbūt ne tokia jau baisi klausytis... Tuštybė... Rijumas... Pagundos... Bet kas sekmadienį prieš Mišias klausytis kruvino diktatoriaus išpažinties... Atleisti jam jo nusikaltimus... Turbūt nėra taip paprasta...

Kunigas – Leiskite šiuo klausimu išsaugoti paslaptį, kurios reikalauja mano pareigos... Tačiau jaučiu, kad jus kamuoja kažkas konkretnio...

Gydytojas – Taip. Ne vien dėl skiepo paprašiau jūsų ateiti.

Kunigas – Klausau...

Gydytojas, regis, dvejoja.

Gydytojas – Nežinau, ar esate girdėjęs šią istoriją. Vaikystėje Hitleris žiemą įkrito į upę. Vienas jo draugas, rizikuodamas savo gyvybe, šoko į vandenį ir jį išgelbėjo. Tas didvyriškas berniukas vėliau tapo kunigu...

Kunigas – Nebuvau girdėjęs... Ir kokią išvadą iš to darote?

Gydytojas – Jei tas geros širdies žmogus būtų leidęs jaunajam Adolfui nuskęsti, istorijos eiga būtų pasikeitusi, tiesa?

Kunigas – Tikriausiai...

Gydytojas – Sakoma, kad kartais iš blogio gali gimti gėris. Vadinasi, ir geras poelgis gali sukelti katastrofą.

Kunigas – Kartais, matyt.

Gydytojas – Štai ir filosofinis klausimas, beveik tinkamas egzaminui: ar tikrai darome gera išgelbėdami skęstantį tironą?

Kunigas – Bet toje istorijoje tai buvo tik vaikas...

Gydytojas – Taip...

Kunigas – Vaikas, kurio likimas dar nebuvo iš anksto nulemtas.

Gydytojas – Tiesa...

Kunigas – To vaiko likimas galėjo susiklostyti visai kitaip, jei jo gyvenimas būtų pasisukęs kita linkme. Pavyzdžiui, jei jis nebūtų du kartus neišlaikęs stojamojo egzamino į Vienos dailės akademiją, gal būtų tapęs dailininku...

Gydytojas – Galimas daiktas.

Kunigas – Ar dėl Holokausto atsakomybę tuomet suversite ir jo egzaminuotojams?

Gydytojas – Nežinau...

Kunigas – Galų gale žmogaus likimą sudaro daugybė vienas po kito susiklostančių atsitiktinumų.

Gydytojas – O jei tie atsitiktinumai iš tikrųjų nėra atsitiktiniai? Jei būtume tik daugybės mus lemiančių priežasčių padariniai? Jei viskas jau parašyta iš anksto?

Kunigas – Tokiu atveju jau buvo parašyta, kad Hitleris nenuskęs. Ir kad neišlaikys stojamojo egzamino į Dailės akademiją. O dėl to, ką Hitleris padarė vėliau, niekas neatsakingas. Išskyrus, žinoma, jį patį.

Gydytojas – Vadinasi, jūsų manymu, net determinizmas vis tiek palieka vietos laisvai valiai?

Kunigas – Viena aišku: niekas negali tiksliai numatyti ateities. Kaip gydytojas jūs gelbstite gyvybes. Ir vaikų gyvybes. Nežinodamas, kuo tie vaikai taps...

Gydytojas – Taip, bet jeigu žinočiau...? Tai tik hipotezė. Jei būčiau aš pamatęs skęstantį jaunąjį Adolfą. Žinodamas, kuo jis taps. Pabaisa...

Kunigas – Juk sakiau, tai absurdiška hipotezė... Ir ką? Būtumėte leidęs tam vaikui nuskęsti...?

Gydytojas – Būtent to savęs klausiu... (*Gydytojas atsisuka į publiką.*) Ir jūsų klausiu...

Kunigas sustingsta, tarsi laikas būtų sustojęs, o pasikeitusi šviesa parodo, kad šis kreipimasis į publiką, sulaužantis ketvirtąją sieną, yra tarsi tarpas spektaklio vyksme.

Gydytojas – Įsivaizduokite... Einate palei upę ir pamatote skęstantį vaiką. Žinote, kad tas vaikas – Adolfas Hitleris. Ar numetate jam virvę ir ištraukiate, ar ne? Jums net nereikia rizikuoti savo gyvybe šokant į vandenį. Kita vertus, galite tiesiog apsimesti, kad jo nepastebėjote. Jums nereikia rinktis tarp didvyriškumo ir nepagalbos žmogui pavojuje – tereikia priimti sprendimą. Jis šaukiasi pagalbos. Ką darote? Metate jam virvę, kad išgelbėtumėte, ar leidžiate numirti? Nelengva atsakyti, tiesa?

Pauzė.

Gydytojas – Kas mestų jam virvę? Pakelkite ranką... (*Palaukiama, kol žiūrovai pakels arba nepakels rankų.*) Kas nusuktų akis ir nueitų savo keliu? Pakelkite ranką... (*Palaukiama, kol žiūrovai pakels arba nepakels rankų.*) Gerai... O dabar... jei tai būtų ne jaunas Hitleris, o politikas, kuris, patekęs į valdžią, galėtų tapti tironu – nesvarbu, vyras ar moteris. Na, tarkim... tas, apie kurį visi pagalvojote... Ar ištiesiate jam ranką ir išgelbstite, ar ne? Nelengva, tiesa? Ar į šį klausimą egzistuoja vienas moralės padiktuotas principinis atsakymas... ar kiekvieną atvejį reikia vertinti atskirai? Ir kur tada brėžti ribą? Pagal kokius kriterijus vieną gelbėti, o kitam leisti mirti?

Šviesa grįžta į ankstesnę būseną, tarsi šio intarpo nė nebūtų buvę. Veiksmas tęsiamas nuo ten, kur sustojo.

Kunigas – Jaučiu, kad jūsų klausimas nėra vien teorinis.

Gydytojas – Man iš tiesų reikia patarimo. Bet, kaip pats sakėte, mes ne klausykloje...

Kunigas – Jei norite, galiu išklaudyti jūsų išpažinties.

Gydytojas – Ir tada negalėtumėte niekam atskleisti to, ką jums pasakyčiau?

Kunigas – Toks yra išpažinties paslapties principas. Kaip ir medicininės paslapties.

Gydytojas – Atleiskite, bet... šiais laikais nelabai norėčiau laukti eilėje prie klausyklos.

Kunigas – Kunigas gali išklaudyti išpažinties bet kur.

Gydytojas – Čia? Dabar?

Kunigas – Kaip šių Rūmų kapelionas, esu jūsų paslaugoms.

Gydytojas – Gerai. Tuomet noriu išpažinti nuodėmes, Tėve...

Kunigas pakeičia laikyseną, pasirengdamas klausyti išpažinties, ir persižegnoja.

Kunigas – Kartu pasimelskime, kad Dievas suteiktų mums malonę atpažinti savo nuodėmes.

Gydytojas – Amen...

Kunigas – Klausau jūsų, mano sūnau.

Gydytojas – Turiu jums išsakyti sąžinės dilemą, Tėve.

Kunigas – Pasistengsiu jums padėti. Vadovaudamasis mūsų Viešpaties principais.

Gydytojas – Prieš kelias savaites apžiūrėjau Generolą. Įprastinis patikrinimas. Aptikau jo širdies ir kraujagyslių sistemos pakitimą... kurį vėliau patvirtino kiti tyrimai.

Kunigas – Pakitimą...?

Gydytojas – Tiksliau, pilvinės aortos aneurizmą... Taip, net diktatoriai turi širdį...

Kunigas – Nemalonu... Ir, spėju, rimta...

Gydytojas – Taip.

Kunigas – Bet tai galima gydyti?

Gydytojas – Chirurginiu būdu ir tinkamai gydant – taip. Jei liga nustatoma laiku.

Kunigas – Tai kur čia jūsų dilema?

Gydytojas – Jei apie šį pakitimą pranešiu kuriam nors kolegai, Generolas bus gydomas ir gyvens dar ne vienus metus...

Kunigas – Ir...?

Gydytojas – Jei nepranešiu, jis mirs per artimiausias savaites. Gal net rytoj. O diktatūra, ko gero, jo mirties neišgyvens...

Kunigas akimirką netenka žado.

Kunigas – Jūs juk rimtai apie tai negalvojate...?

Gydytojas – Tai unikali proga pakeisti istorijos eigą, ar ne? Nuversti šį režimą ir taip išgelbėti opozicionierius, kurie kasdien sušaudomi kalėjimų kiemuose. Arba krinta nuo policijos kulų per demonstracijas gatvėse. Jūs ką tik kalbėjote apie demokratinio perėjimo galimybę...

Kunigas – Pasmerkdamas mirti pacientą, kuris patikėjo jums savo gyvybę?

Gydytojas – Kad išgelbėčiau daugybę kitų – taip. Kodėl to nelaikyti pasipriešinimo aktu?

Kunigas – Nes pirmiausia jūs esate gydytojas, o tik paskui – pilietis! Jus saisto Hipokrato priesaika!

Gydytojas (*cituodamas Hipokrato priesaiką*) – Niekada sąmoningai nesukelsiu mirties. Primum non nocere...

Kunigas – Pirmiausia – nepakenkti...

Gydytojas – Būtent todėl ir kalbėjau apie sąžinės dilemą... Šiandien turiu rinktis tarp dviejų prieštaraujančių pareigų. Gydytojas manyje liepia matyti tik ligonį ir jį gydyti. Pilietis liepia įvertinti šio žmogaus nusikaltimus ir leisti jam mirti, kad jis nebegalėtų nusikalsti dar kartą.

Kunigas – Pamirštate kariškį, kuris privalo vykdyti įsakymus.

Gydytojas – Vykdyti įsakymus... Jei taip, Niurnbergo procese visi būtų buvę išteisinti. Visi tvirtino tik vykdę savo vadovo įsakymus...

Kunigas – Norėjote mano patarimo, tiesa?

Gydytojas – Neįsipareigojau jo paklaudyti... Bet klausau.

Kunigas – Tegul gydytojas atlieka savo pareigą ir laikosi priesaikos. O kariškis gali nepaklusti įsakymams, kuriuos laiko negarbingais. Pilietis gali sukilti ir, jei reikia, imtis pasipriešinimo veiksmų.

Gydytojas – Bet šiandien ir kariškis, ir pilietis yra bejėgiai prieš nepaprastai veiksmingą represinį aparatą. Tik gydytojas turi galimybę padaryti galą diktatūrai – paspartindamas diktatoriaus mirtį.

Kunigas – Kaip gydytojas jūs suteikiate sau teisę spręsti, kam iš jūsų pacientų gyventi, o kam mirti? Laikote save Dievu?

Gydytojas – Jei jūsų Dievas leidžia tironui likti valdžioje, žmonėms tenka įsikišti ir nuversti jį nuo pjedestalo.

Kunigas – Tačiau gydytojo pareiga, kaip ir manoji, yra šventa. Kiekvienas žmogus turi teisę būti gydomas, kad ir ką būtų padaręs, kaip kiekvienas kaltinamasis turi teisę į gynybą, kad ir kokie būtų jo nusikaltimai.

Gydytojas (*ironiškai*) – Ir kiekvienas nusidėjėlis turi teisę į atleidimą, kad ir kokios sunkios jo nuodėmės, tiesa?

Kunigas – Jei nuoširdžiai atgailauja – taip.

Gydytojas – Ar Generolas per išpažintį jums sakė, kad gailisi savo nusikaltimų?

Kunigas – Ir tai priklauso išpažinties paslapčiai.

Gydytojas – Jei ir gailisi, tai netrukdo jam toliau nebaudžiamai žudyti visų savo priešininkų. Jei leisite taip pasakyti, kaip jo dvasios vadovas jūs, regis, nedarote jam didelės įtakos.

Kunigas – Kaip ir jūs, tironai būna įsitikinę, kad veikia tautos labui. Jie teigia besivadovaujantys tikėjimu ir net dažnai skelbiasi religijos gynėjais...

Gydytojas – Neatrodo, kad pats tuo tikėtumėte.

Kunigas – Ne man spręsti... Tikiu atgaila ir atleidimu. Ir pasirinkau tarnauti Dievui.

Gydytojas – O aš – žmonėms.

Kunigas – Taip. Visiems žmonėms. Be išimties. Gydytojai, kunigai, advokatai... mes esame vieni iš nedaugelio, kuriais net blogiausias žmogus turi galėti visiškai pasitikėti. Toks mūsų įsipareigojimas. Tai sunki ir nedėkinga misija, bet ji būtina. Mes esame paskutinė užkarda prieš barbarybę. Ir paskutinė viltis tiems, kuriuos visi jau pasmerkė, bet kuriuose dar rusena bent kibirkštis žmogiškumo.

Gydytojas – Galbūt, bet kol mes čia filosofuojame, piliečiai miršta nuo kulų arba kankinami.

Kunigas – Ir žmoniją norite išgelbėti sulaužydamas priesaiką ir nužudydamas žmogų? Teigiate, kad tironiją galima nutraukti naudojant tirono metodus? Išsižadant priesaikos, kurią iškilmingai davėte savo kolegų akivaizdoje?

Gydytojas – Jau sakiau. Tai nėra lengvas sprendimas...

Kunigas sustingsta, o šviesa pasikeičia – prasideda dar vienas kreipinys į publiką.

Gydytojas (*publikai*) – Jei būtumėte gydytojas, ką tokioje situacijoje darytumėte mano vietoje? (*Paima nuo stalo aplanką ir parodo publikai.*) Kas perduotų šį aplanką kitam gydytojui ir taip išgelbėtų Generolo gyvybę? Pakelkite ranką! (*Palaukiama, kad dalis žiūrovų galėtų pakelti rankas.*) Kas padėtų šį aplanką į stalčių ir leistų tironui mirti? Pakelkite ranką! (*Palaukiama, kad dalis žiūrovų galėtų pakelti rankas.*) Bet jūs juk ne gydytojai, tiesa...?

Šviesa grįžta į įprastą būseną, veiksmai tęsiasi.

Kunigas – Ar jūs pritariate mirties bausmei, Daktare?

Gydytojas – Ne... Normaliomis aplinkybėmis – ne.

Kunigas – Mirties bausmei arba pritariama, arba ne. Išimčių negali būti. Kitaip netrukus viskas taps išimtimi. Gyvybė yra šventa. Net pasaulietinėse valstybėse mirties bausmė buvo panaikinta būtent dėl šio principo... Kad net blogiausiam nusikaltėliui nebūtų galutinai paneigtas žmogiškumas... ir kad liktų bent menkiausia atpirkimo galimybė.

Gydytojas – Aš pritariu abortui. O tam tikrais atvejais – ir eutanazijai. Kaip gydytojui man kartais gali tekti atimti gyvybę. Vadinasi, ir nusižengti Hipokrato priesaikai. Bet leiskite dabar man paklausti jūsų. Ar gyvybę reikia saugoti bet kokiomis aplinkybėmis?

Kunigas – Kaip kunigas sakau: taip.

Gydytojas – Vadinasi, jūs prieš abortą net po išžaginimo arba kai nėštumas kelia pavojų motinos gyvybei? Ir prieš nepakeliamų kančių sutrumpinimą žmogui, kuriam medicina jau niekuo negali padėti?

Kunigas – Kaip žmogus, nesu abejingas žmonių kančiai...

Gydytojas – Vadinasi, ir jūs kartais žmogų iškeliate aukščiau už kunigą, kai tenka atsakyti į sudėtingus tikrovės klausimus. Užuoat slėpęsis už didžiųjų moralinių principų, kurie kartais nuveda prie nežmoniškų sprendimų.

Kunigas – Kaip kunigas neturiu teisės atimti niekam gyvybės... Bet jei gydytojas išpažintų, kad labai ypatingomis aplinkybėmis tai padarė, ir nuoširdžiai atgailautų, suteikčiau jam išrišimą.

Gydytojas – Tuomet man tereikės ateiti pas jus išpažinties po Generolo mirties. Kad palengvinčiau ir savo, ir jūsų sąžinę.

Kunigas – Vadinasi, jau apsisprendėte...

Gydytojas – Juo labiau kad įsipareigojate man atleisti.

Kunigas – Ketinate sąmoningai leisti žmogui mirti. Negaliu suteikti išrišimo iš anksto.

Gydytojas – Galų gale Generolas jau senas... Tai tik paankstintų jo mirtį keliais mėnesiais. Gal keliomis dienomis... Vargu ar tai galima vadinti žmogžudyste... Sakykime, tai tiesiog būtų atsisakymas beprasmiškai tęsti gydymą bet kokia kaina.

Kunigas – Žaidžiate žodžiais. Bet negaliu leisti jums padaryti tokios baisybės.

Gydytojas – Net mane įskūstumėte?

Kunigas – Tai mano pareiga.

Gydytojas – Primenu, kad jus saisto išpažinties paslaptis!

Kunigas – Taip, bet ši paslaptis nėra absoliuti... Ypač kai kyla pavojus žmogaus gyvybei.

Gydytojas – Aš jums atsivėriau... O dabar sakote, kad išpažinties paslaptis nėra absoliutus principas... Nors praeityje Bažnyčia tylėjo susidūrusi su daug baisesniais nusikaltimais...

Kunigas – Jei žmogus man atskleidžia ketinąs nužudyti kitą arba surengti išpuolį, privalau apie tai pranešti teisėsaugai. Net pagal žmonių įstatymus tai mano pareiga. Kitaip tai būtų nepagalba pavojuje esančiam žmogui... Advokatas, sužinojęs, kad jo klientas rengiasi žmogžudystei, turi įspėti policiją. Gydytojas taip pat – ir jūs tai puikiai žinote.

Gydytojas – Bet aš nieko nežudysiu. Tiesiog leisiu gamtai padaryti savo... Tam tikra prasme – Dievui.

Kunigas – Dievą prisimenate tada, kai jums patogiu. Nors pats juo netikite.

Gydytojas – Vadinas, ir jūs sulaužysite savo priesaiką?

Kunigas – Jau sakiau: čia kalbama apie gyvybės išgelbėjimą. Tokiu atveju manęs nesaisto jokia priesaika.

Gydytojas – Net jei įskūsdamas mane šio totalitarinio režimo policijai pasmerksite mane tikrai mirčiai?

Kunigas – Jums tereikia atlikti gydytojo pareigą, ir tokios baigties išvengsite...

Gydytojas – Aš atliksiu piliečio pareigą.

Kunigas – Tuomet nepaliekate man pasirinkimo...

Gydytojas – Ar tikrai mane įskūstų kunigas, o ne karininkas?

Kunigas – Esu kunigas pirmiau negu karininkas. Bet žmogus esu pirmiau negu kunigas. Ir tas žmogus neleis jums atimti gyvybės kitam žmogui.

Suskamba telefonas. Gydytojas pakelia ragelį.

Gydytojas – Taip, seržante? Klausau... Gerai... Supratau... Ateisiu, kai tik galėsiu... (*Padedą ragelį.*) Opozicijos lyderis ką tik rastas pasikoręs savo kameroje...

Kunigas sukrėstas.

Kunigas – Siaubinga...

Gydytojas – Man liepta konstatuoti mirtį ir oficialiai patvirtinti, kad tai savižudybė. Matote, Tėve, Generolas, žudydamas savo priešininkus, nesivargina slėptis. Jis tai daro atvirai. O aš, kaip teismo medicinos gydytojas, turiu tas žmogžudystes paversti savižudybėmis.

Kunigas – Tai niekšybė... Nejau dalyvausite šiame farse?

Gydytojas – Prieš minutę norėjote, kad tiesiog vykdyčiau įsakymus!

Kunigas – Šiuo klausimu jums pritariu. Kai įsakymai neteisėti, nepaklusti jiems yra pareiga.

Gydytojas – Aš jums jau pasakiau, kaip galėčiau neskausmingai nutraukti šią smurto eskalaciją...

Veiksmas sustingsta, šviesa pasikeičia – prasideda naujas kreipinys į publiką.

Kunigas (publikai) – Jei jau negaliu visko patikėti Dievui, man reikia jūsų pagalbos... Įsivaizduokite, kad esate kunigas. Ką darytumėte mano vietoje? Kas iš jūsų įskųstų šį gydytoją, išklausęs jo išpažinties, kad išgelbėtų žmogaus, kuris kartu yra negailestingas tironas, gyvybę? Pakelkite ranką. *(Palaukiama, kol kai kurie žiūrovai pakels rankas.)* Kas tylėtų ir leistų šiam gydytojui įvykdyti žmogžudystę, sąmoningai negydant paciento? Pakelkite ranką. *(Palaukiama, kol kai kurie žiūrovai pakels rankas.)* Bet jūs juk ne kunigai, tiesa?

Šviesa grįžta į įprastą būseną, veiksmas tęsiasi.

Kunigas – Prisipažinsiu, tokio smurto akivaizdoje jaučiuosi bejėgis...

Gydytojas – Jei prabilsite, mano mirtis slėgs jūsų sąžinę... Matėte, kaip Generolas elgiasi su priešininkais. Mane irgi ras pasikorusį kameroje... Ar tikrai mane įskųsite?

Kunigas – Ne, jei jūs man sutrukdysite...

Gydytojas – Sutrukdysiu? Kaip?

Kunigas – Nužudydamas ir mane...

Gydytojas – To jūs norite?

Kunigas – Palieku jums laisvę rinktis.

Gydytojas – Kad pačiam nereikėtų rinktis... Kuo save laikote, Tėve, taip aukodamasis? Jėzumi Kristumi? Bet jūsų auka neturėtų jokios prasmės... ir niekam nebūtų naudinga!

Kunigas – Jėzus paaukojo save, kad žmonėms suteiktų susitaikymo galimybę. Taip aiškinama ir pati žodžio „religija“ kilmė – susieti tikinčiuosius. Tą pačią prasmę turi ir Eucharistija: visų žmonių bendrystė...

Trumpa nejauki pauzė. Gydytojui, regis, pritrūksta argumentų.

Gydytojas – Tokiu atveju... Mišios baigtos, Tėve... Ir metas dūriui...

Kunigas – Esu pasirengęs.

Gydytojas ruošia injekciją, kunigas ją stebi.

Gydytojas – Nesijaudinkite, neskaudės. Beveik nieko nepajusite...

Kunigas – Visiškai jumis pasikliauju... kaip ir visi kiti jūsų pacientai.

Gydytojas suleidžia jam injekciją.

Gydytojas – Vis dar nenorite ko nors atsigerti?

Kunigas – Stiklinės vandens neatsisakyčiau.

Gydytojas – Tuoju atnešiu...

Gydytojas išeina. Kunigas pamato ant stalo aplanką. Paima jį, bet neatverčia. Gydytojas grįžta su stikline vandens.

Gydytojas – Ak... Atsargiai, Tėve, gydytojo paslaptis...

Kunigas – Vis tiek nemokėčiau suprasti šios nuotraukos...

Gydytojas paduoda jam stiklinę vandens, kunigas ją paima.

Gydytojas – Štai jūsų vanduo.

Kunigas – Pasmerktojo paskutinė stiklinė...?

Gydytojas – Ar tikrai būtumėte pasirengęs paaukoti save vien tam, kad išvengtumėte atsakomybės?

Kunigas – Ne tam, kad išvengčiau atsakomybės. Gal tam, kad nereikėtų išduoti savo įsitikinimų.

Gydytojas – Ar tai ne būdas pabėgti nuo tikrovės, kad nereikėtų su ja susidurti? Gal jums vis dėlto būtų buvę geriau tapti vienuoliu.

Kunigas – Tikriausiai būtų buvę paprasčiau.

Gydytojas – Ir visa tai dėl žmogaus, padariusio nusikaltimų žmoniškumui.

Kunigas – Jį teis Dievas. Arba žmonių teisingumas.

Gydytojas – Kol kas teisingumas – tai jis pats... Ir teigia jį vykdančias Dievo vardu.

Kunigas – Patikėkite, šiai naujai inkvizicijai nepritariu.

Gydytojas – Bet ir nieko nepadarėte, kad jai pasipriešintumėte... Žlugus režimui jus gali pakviesti liudyti. Nepaisant išpažinties paslapties... Jus gali apkaltinti bendradarbiavus su režimu.

Kunigas – Taip... Kaip ir jus. Jūs esate asmeninis Generolo gydytojas. Ir kol kas niekas jūsų nelaiko aršiu opozicionieriumi... Gal norite palikti skęstantį laivą paskutinę akimirką tam, kad užsitikrintumėte sau ramią ateitį... po to, kai leisdote kapitonui nusikęsti?

Gydytojas – Deja, net negalėčiau apsimesti paskutinės minutės rezistentu. Būčiau paspartinęs tirono galą, bet kartu sulaužęs gydytojo priesaiką, todėl net negalėčiau tuo didžiuotis.

Kunigas – Galėtumėte jį nužudyti visų akivaizdoje. Šūviu iš pistoleto. Kaip karininkas turite ginklą, o Generolas reguliariai lankosi pas jus apžiūros.

Gydytojas – Bijau, niekada nebūsiu didvyris. Niekada nebūsiu Brutus, Senato akivaizdoje smeigiantis durklą Cezariui. Tam neturėsiu drąsos. Skirtingai nuo jūsų, neturiu polinkio aukotis. Iš tiesų esu tik bailys.

Kunigas – Todėl jums taip tinka ši slapta žmogžudystė, tiesa...?

Gydytojas – Nusikaltimas be bausmės... Bet ir be pomirtinės šlovės.

Kunigas – Ar tikrai be bausmės, dar pamatysime. Diktatūra jūsų nenubaus mirtimi už Generolo nužudymą, bet išvaduotojai gali nuteisti už bendradarbiavimą su režimu. Kaip ir mane...

Gydytojas – Matote, ir man nėra gero sprendimo. Ir jūs teisus. Galiausiai būčiau to nusipelnęs. Iš pradžių palaikiau šį valstybės perversmą. Norėjau išvengti chaoso. Tikėjau, kad tvarkos sugrąžinimas bus naudingas. Tačiau kai stiprieji primeta tvarką silpniesiems, ji greitai tampa nauja netvarka.

Kunigas – Deja, ir tvarką, ir netvarką valdo stipresniojo teisė.

Gydytojas – Tai ką daryti?

Kunigas – Žmogaus likimas – eiti be žemėlapių per dykumą be kelių, ieškant oazės, kurios nėra. Todėl geriau, kai kelionėje lydi tikėjimas...

Gydytojas išima iš aplanko medicininio tyrimo nuotrauką.

Gydytojas – Arba mokslo šviesa... Ar žinote, kas yra semiotika, Tėve?

Kunigas – Mokslas apie ženklus. Tikėjimas netrukdo domėtis mokslu, Daktare. Ir atvirkščiai – tarp didžiausių mokslininkų taip pat yra tikinčiųjų.

Gydytojas – Medicinoje semiotika tiria požymius ir simptomus, pagal kuriuos nustatoma diagnozė ir skiriamas gydymas. Galų gale gydytojai yra senovės žynių paveldėtojai – tu, kurie tvirtino galintys perskaityti ateitį gyvūnų viduriuose.

Kunigas – Senovės Romoje aukojamų gyvūnų vidurius tyrinėjo haruspikai. O augurai ateitį veikiau aiškino stebėdami paukščių skrydį...

Gydytojas – Kad ir kaip būtų, tie pranašautojai – ir jūsų pirmtakai, ar ne?

Kunigas – Taip. Kadaisė mudu dirbome tą patį darbą. Mokslo ir religijos keliai išsiskyrė palyginti neseniai. Kartais į gera, kartais į blogą...

Gydytojas išima medicininio tyrimo nuotrauką ir į ją žiūri.

Gydytojas – Skaityti ženklus... Galų gale medicina ir šiandien nėra tikslusis mokslas... Galėjau tiesiog suklysti... Visiems kitiems tai būtų tik gydytojo klaida...

Kunigas – Bet jūs žinosite, kad sąmoningai leidote savo pacientui mirti.

Gydytojas – Galvosiu apie visus tuos, kuriuos būsiu išgelbėjęs.

Kunigas – Kaip tie augurai, apie kuriuos kalbėjote, manote galįs numatyti ateitį ir vienas pats pakeisti istorijos eigą?

Gydytojas – Bent jau galiu pamėginti...

Kunigas – Iš kur žinote, kad po diktatoriaus žlugimo neprasidės kraujo praliejimas? Pilietinis karas? Masiniai susidorojimai? Ši diktatūra gal pagimdys kitą. Dar kruvinesnę. Istorija ne kartą parodė, kad po revoliucijos gali ateiti teroras.

Gydytojas – Tai ką? Nieko nedaryti? Nesipriešinti? Net kai esi bails ir turi galimybę ką nors padaryti visiškai nerizikuodamas?

Kunigas – Nežinau...

Gydytojas – O jūs pats? Nejau jūsų niekada negraužia sąžinė?

Kunigas – Graužia... Bet aš tikiu duotu žodžiu. Priesaika, kurią abu davėme. Kiekvienas savaip davėme įžadus. Kad ir kas nutiktų, privalome laikytis žodžio. Antraip niekas nebesilaikys. Net įstatymas, taikomas konkrečiu atveju, kartais būna neteisingas. Bet be įstatymo nebėra civilizacijos. O be tikėjimo duotu žodžiu nebėra ir žmoniškumo...

Gydytojas – Žodis gali būti ir ginklas. Diktatorius yra tas, kuris diktuoja. Diktuoja savo paties įstatymą. Stipresniojo įstatymą.

Kunigas – O tas, kuris pats vienas paskelbia žmogui mirties nuosprendį, nepaisydamas įstatymo? Ar jis pats netampa potencialiu diktatoriumi?

Gydytojas – Įstatymai yra tam, kad būtų aiškinami. Gyvenime pasitaiko akimirų, kai vieno žmogaus mirtis gali būti mažiausiai blogas sprendimas.

Kunigas – Gal šiandien. Bet kartą įkišus ranką į šį mechanizmą, ar galima būti tikram, kad jis galiausiai mūsų visų nesutraiškys? Ar neateina metas, kai kiekvienas asmeniškai turi nuspręsti nutraukti šį smurto ratą?

Gydytojas – Vadinasi, ir jūs, kaip tas būsimasis kunigas, būtumėte išgelbėjęs skęstantį Hitlerį.

Kunigas – Būčiau išgelbėjęs vaiką. Nebūčiau jo nuteisęs iš anksto. Kitaip reikėtų prevenciškai įkalinti visus fundamentalistus, nes jie gali tapti teroristais. O tada visus tikinčiuosius, nes jie gali tapti fundamentalistais. Taip valdantiejiems netruktų kilti noras uždaryti į kalėjimą visus, kurie galvoja ne taip kaip jie...

Gydytojas – Bet mūsų teokratiją primenančioje diktatūroje taip jau ir daroma!

Kunigas – Būtent. Todėl tie, kurie ją nuvers, bet kokia kaina turi išvengti šio pražūtingo modelio pakartojimo.

Gydytojas – Jūs pats ką tik sakėte: jei žinome, kad žmogus rengiasi įvykdyti išpuolį, ar nereikia jo sustabdyti?

Kunigas – Bet niekada negalime žinoti...

Gydytojas – Visiškai tikri nebūname, sutinku... bet kartais reikia gintis dar prieš užpuolimą. Nėra aišku, ar kada nors užsikrėsėte koku virusu, tačiau sutinkate pasiskiepyti.

Kunigas – Negalite blogiausių iš mūsų lyginti su kenksmingais virusais, kuriuos reikėtų iš anksto sunaikinti, taip paneigiant bet kokią jų žmogiškumą. Blogis pirmiausia slypi kiekviename iš mūsų. Pirmiau turime kovoti su juo savyje, o tik tada – kituose.

Gydytojas – Savo tamsiąja puse pasirūpinsiu. Bet tai nesustabdys žudiko rankos, jau pakeltos smūgiui.

Kunigas – Šiandien egzistuoja modeliai, bandantys numatyti, kas taps nusikaltėliu. Sakoma, kad kai kurie jų beveik šimtu procentų tikslūs. Ar tokius žmones reikėtų uždaryti prevenciškai?

Gydytojas – Juk pavojingus psichikos ligonius izoliuojame.

Kunigas – Nes jie nebeturi visiškos laisvos valios...

Gydytojas – Ir nėštumą galima nutraukti, jei tyrimas parodo, kad vaikas gims su trisomija.

Kunigas – O tai jau kelia platesnį eugenikos klausimą... Ar reikėtų vos gimus pašalinti visus ligos geną turinčius žmones? Kad jie nebūtų našta nei sau, nei visuomenei...

Gydytojas – Eugenikos atveju kalbame ne apie nusikaltėlius.

Kunigas – Kai kas teigė atradęs net nusikalstamumo chromosomą... Šiuolaikinis mokslas keistai sugrąžina mus prie XIX amžiaus frenologijos, kuri tvirtino galinti nustatyti įgimtus trūkumus pagal kaukolės formą... Nuo čia jau netoli iki beprotiškų nacistinių pseudomokslininkų teorijų, vedusių į masinį naikinimą. Ir pražūtingo sumanymo išvesti aukštesniąją rasę. Ar civilizacijos lygis veikia neturėtų būti matuojamas pagal tai, kaip ji elgiasi su silpniausiais?

Gydytojas – Šiuo metu kalbame pirmiausia apie tai, ką daryti su galingiausiu šio režimo žmogumi. Ar tikrai manote, kad Generolas dar gali pasikeisti? Ir kiek nuoširdi būtų jo atgaila, kai minia jau ūžia prie Prezidento rūmų vartų...

Kunigas – Tai spręs žmonių teismai, vertindami jo atsakomybę. Kiek laisvės mums lieka determinizmo akivaizdoje? Štai klausimas... Jei mūsų likimas užantspauduotas nuo pat gimimo, mes jau nebe žmonės, o iš anksto užprogramuotos mašinos. Negaliu sutikti gyventi tokia pasaulyje... Jei manote, kad vieni užprogramuoti daryti bloga, o kiti – gera, tuomet nebelieka nei laisvės, nei atsakomybės, nei atpirkimo galimybių. Tereikėtų moksliškai atskirti grūdus nuo pelų ir galiausiai išrauti visas piktžoles. Ar tai nebūtų totalitarinė visuomenė?

Gydytojas – Aš tikiu laisve. Bet ji nėra absoliuti... Į klausimą galime atsakyti daugiau ar mažiau laisvai, tačiau pats klausimas mums primestas. Paimkime gausią šeimą. Kiekvienas vaikas turi rasti savo santykį su ta pačia aplinka. Ir kiekvienas atsako skirtingai – pagal tai, kas jis yra, ir pagal savo pasirinkimus.

Kunigas – Taip... Patyręs smurtą žmogus gali pats tapti smurtautoju, o gali ir netapti. Šiuo atžvilgiu jis apsisprendžia, tiesa. Bet noriu tikėti tuo, ką šiandien vadiname atsparumu – gebėjimu atsitiesti.

Gydytojas – Būtent. Mes apsisprendžiame pagal mums duotą aplinką ir pagal tai, kas esame. Bet ar tikrai galime pasirinkti, kas esame?

Kunigas – Manote, kad Generolui buvo lemta tapti diktatoriumi? Kad jis neturėjo pasirinkimo? Ir iš to darote išvadą, kad jį reikėjo pašalinti vos gimus? Kaip jaunąjį Hitlerį – paskandinti?

Gydytojas – Nežinau... Man tik atrodo, kad šis filosofinis ginčas šiek tiek tuščias... Kai po mūsų langais žmonės kovoja, kad pakeistų istorijos eigą.

Pauzė. Iš gatvės girdėti augantis triukšmas ir automatinių ginklų serijos.

Kunigas – Kol kas, deja, ir kaip gydytojas, ir kaip kunigas galime tik bejėgiškai laukti, kuo baigsis šis susidūrimas. Beje... kas jus paskatino tapti gydytoju?

Gydytojas – Mano tėvas buvo chirurgas. Vienas brolis radiologas, kitas odontologas. Sunki paveldimumo našta. O jūs? Įsivaizduoju, kad jūsų tėvas nebuvo vienuolis.

Kunigas – Mano tėvas buvo mėsinkininkas... Jis netikėjo ir nepritarė mano sprendimui tapti kunigu.

Gydytojas – Turbūt nusivylė, kad neatsirado kam perimti šeimos mėsinės...

Kunigas – Sūnus kunigas... Man atrodo, jis būtų mieliau išgirdęs, kad esu gėjus...

Gydytojas – Jūs vienintelis sūnus?

Kunigas – Turiu keturias seseris. Ir nė viena, patikėkite, nestojo į vienuolyną...

Gydytojas – Keturios seserys... o sutaną galiausiai apsivilkote jūs.

Kunigas – Ar turite vaikų, Kapitone?

Gydytojas – Turiu sūnų.

Kunigas – Jei jūsų sūnus būtų nusikaltėlis ir sužeistas ateitų pas jus gydytis, ar leistumėte jam mirti?

Gydytojas – Turbūt ne.

Kunigas – Tapdamas kunigu nusprendžiau, kaip mūsų Viešpats, visus žmones laikyti savo vaikais. Todėl supraskite, kad negaliu sutikti leisti numirti nė vienam, net blogiausiam.

Gydytojas – Mano sūnus drąsesnis už mane. Šią akimirką jis ant barikadų. Bet kada gali būti nušautas. Ir dėl jo noriu kuo greičiau padaryti galą šiam režimui, vadinasi – ir šiam tironui.

Kunigas – Bet dar niekas neparašyta. Blogiausia baigtis niekada nėra garantuota.

Gydytojas – Bijau, kad dabar ji jau daugiau negu tikėtina.

Pauzė. Lauke vėl kyla triukšmas.

Kunigas – Tam tikra prasme jūsų gaila... Turbūt liūdna gyventi pasaulyje, kuriame kiekvieno žmogaus gyvenimas iš anksto nulemtas.

Gydytojas – Nors nusikaltėliams determinizmas – puikus pasiteisinimas nusimesti atsakomybę. Žinote kitą istoriją? Žmogus pamato po akmeniu prispaustą gyvatę. Gyvatė maldauja ją išlaisvinti ir pažada nekąsti. Žmogus pakelia akmenį, o gyvatė jam įkanda. Mirtinai sužeistam žmogui ji atsiprašo ir paaiškina, kad žudyti – jos prigimtis.

Kunigas – Tuomet ir mano prigimtis – neleisti jums padaryti šio nusikaltimo.

Gydytojas – Net jei dėl to mane įskūsate ir pasmerksite tikrai mirčiai?

Kunigas – Jei nepaliksate man kito pasirinkimo.

Gydytojas – Jūs to nepadarysite.

Kunigas – Nes vietoj vakcinų suleidote man nuodų, kaip ta gyvatė, apie kurią ką tik kalbėjote?

Gydytojas – Manote, kad būtent tai padariau?

Kunigas – Galėjote tiesiog leisti Generolui mirti, nieko man apie tai nesakęs per išpažintį... Jūs jau buvote apsisprendęs, tiesa? Kam tada išpažinote man būsimą nusikaltimą?

Gydytojas – Gal man reikėjo padrašinimo... Juk sakiau, esu bailys. Man reikėjo jūsų palaiminimo...

Kunigas – Jei iš tiesų suleidote man nuodų, žinokite, kad jums atleidžiu... Be to, taip išspręstumėte ir mano sąžinės dilemą...

Gydytojas – Juk to ir norėjote, ar ne?

Kunigas – Melsiuosi už jus tiek, kiek man liko gyventi...

Gydytojas – Turbūt pirmą kartą istorijoje kunigas nužudomas per išpažintį ir tuoj pat atleidžia savo žudikui.

Kunigas – Vis tiek gaila, kad nepavyko jūsų įtikinti...

Pauzė.

Gydytojas – Mesti virvę skęstančiam tironui ar ne...? Gal tam, kad paskui jį pakartum...

Suskamba telefonas. Gydytojas atsiliepia.

Gydytojas – Taip, seržante... Taip... Kada? Siaubinga... Suprantu... Gerai... (*Padedą ragelį.*) Generolas ką tik mirė nuo širdies priepuolio...

Kunigas – Viešpatie Dieve...

Gydytojas – Puikiai žinote, kad Dievas čia nelabai kuo dėtas...

Kunigas – Bet dabar, kai nuodėmė jau padaryta, galiu suteikti jums išrišimą...

Gydytojas – Tikrai?

Kunigas – Jei nuoširdžiai gailitės.

Gydytojas – Bent jau nesididžiuoju tuo, ką padariau.

Kunigas – Man to pakaks... Dievas, gailestingumo Tėvas, savo Sūnaus mirtimi ir prisikėlimu sutaikino pasaulį su savimi. Tesuteikia jums atleidimą ir ramybę. Vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios išrišu jus iš nuodėmių, kurias išpažinote, ir grąžinu jus į Bažnyčios bendrystę. Viešpats tebūna su jumis.

Gydytojas – Ar suteiksite man išrišimą ir už tai, kad nužudžiau jus?

Kunigas – Aš jums jau atleidau. Bet išrišimui reikėtų, kad nusikaltimas iš tikrųjų būtų įvykęs, o aš jau būčiau miręs. Tai, regis, būtų sudėtinga... Teks susirasti kitą nuodėmklausį.

Gydytojas – Suprantu...

Kunigas – Bet jūs juk iš tikrųjų manęs neapnuodijote, tiesa?

Gydytojas – O jūs? Ar iš tikrųjų būtumėte mane įskundęs?

Kunigas – Kas žino...

Gydytojas – Šiaip ar taip, nuo užkrečiamos ligos nemirsite... Keleriems metams esate paskiepytas.

Kunigas atsistoja eiti. Suskamba telefonas. Gydytojas atsiliepia.

Gydytojas – Taip, seržante... Ačiū, kad pranešėte... (*Padedą ragelį.*) Demonstrantai veržiasi į Rūmus. Netrukus teks atsakyti už savo poelgius...

Kunigas – Tepadedą mums Dievas...

Gydytojas iš stalčiaus ištraukia pistoletą ir padeda jį ant stalo.

Gydytojas – Padėk sau pats, ir Dievas tau padės.

Kunigas – Prieš ką ketinate panaudoti šį ginklą, Kapitone? Prieš vakarykščius bendražygius ar prieš šiandienos draugus, kurie, ko gero, nelaiko jūsų savu?

Gydytojas – Pamatysime, Tėve. O dabar reikia gelbėti savo kailį. Neužsibūkime čia...

Abu atsistoja ir ruošiasi išeiti.

Tamsa.

Pabaiga.

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai